

CO JE MESIÁNSKÝ JUDAISMUS

Ya'acov Farber, rabín mesiánského společenství Melech Yisrael
(Toronto, Kanada)

Mesiánský judaismus neboli mesiánské židovství je na Bibli založené hnutí Židů, kteří věří, že JEŠU'A (Ježíš) je MAŠIACH (doslova „Pomazaný“, Kristus). Tito Židé se v souladu se svou vírou rozhodli uctívat Boha, kterého uctíval AVRAHAM (Abraham), JICCHAK (Izák) a JA'AKOV (Jákob), a to podle biblických pravidel a ustálených zvyklostí židovského národa. Některým připadá myšlenka zůstat Židem a přitom věřit v Ješuu jako něco, co k sobě nepatří. Takoví lidé totiž mají za to, že cokoliv, co souvisí se židovstvím, je naprosto v rozporu s Ježíšem.

Když však uvážíme, kým je člověk židovského původu podle Písma, pak myšlenka držet se svého židovství a přitom věřit v Ješuu není nic, co by k sobě nepatřilo, a už vůbec ne dvě věci, které by se navzájem vylučovaly. Je všeobecně známo, že označení Žid je odvozeno od jména JEHUDA (Juda), jež slouží též jako označení jednoho z kmenů, jimiž byl tvořen starověký JISRA'EL (Izrael). Jméno Jehuda v hebrejštině znamená „Vyznavač“. Z toho je zřejmé, že Židem je v první řadě ten, kdo se přiznává k Bohu a chválí ho. Mnoho lidí se naproti tomu mylně domnívá, že označení Žid se týká buď náboženské příslušnosti k nějaké určité skupině věřících, anebo že se jedná o právo prvorozenství.

Je sice pravda, že dnešní Židé skutečně sami sebe spojují se židovským náboženstvím, nicméně v tom případě mluvíme o židech, psáno s malým „ž“; podobně s malým písmenem označujeme vyznavače jiných náboženství – například mluvíme o katolících. Ale to není to, co Bůh zamýšlel, aby Žid byl. Dovolte mi nejprve vysvětlit, jak se vlastně židovské náboženství vyvíjelo. Všechno to začalo s Ezrou. EZRA (Ezdráš) totiž při svém návratu z vyhnanství v Babylóně do JERUŠALAJIM (Jeruzaléma) správně porozuměl tomu, že tento tíživý stav dolehl na Jisra'el právě kvůli jejich vlastní neposlušnosti Tóře (Pěti knihám Mojžíšovým).

A tak, aby zajistil, že k podobné pohromě už nikdy znovu nedojde, prosadil myšlenku, podle níž je nutno obehnat původních šest set třináct příkázání Tóry ochranným plotem. Onen

ochranný plot je v tomto případě dalším zákonem, kterým je obehnán původní zákon. Jen pro představu, vezměme si kupříkladu toto příkázání, které říká:

Šemot (2. Mojžíšova) 23:19 ... Nebudeš vařit kůzle v mléku jeho matky. (Ekumenický překlad)

Ochranným plotem kolem tohoto příkazu je pravidlo, podle něhož židé vůbec nejedí dohromady maso s mlékem. Kdyby za těchto okolností měl některý žid v záměru nedbát na oněch původních šest set třináct biblických příkázání, musel by nejprve zdolat tomu podobné ochranné ploty.

Ezra věřil tomu, že těmito ochrannými ploty může židovský lid uchránit před dalším vyhnanstvím v budoucnu. V průběhu staletí byly ale neustále přidávány a rozšiřovány další a další ochranné ploty, takže dnes máme kromě původních šesti set třinácti příkázání ještě dalších asi tři sta až pět set tisíc takovýchto ochranných pravidel. Netrvalo dlouho a s tolika mnoha pravidly lid nakonec upadl do léčky a začal sloužit těmto pravidlům namísto samotnému Bohu. Původní záměr Boha mít se svým smluvním lidem osobní vztah se zvrhнул v tíživé náboženství zaměřené na skutky.

Původně však Bůh vyvolil muže jménem AVRAM (Abram), jenž pocházel z Chaldeje, kde byly uctívány modly, a učinil s ním smlouvu. Tato smlouva byla bezpodmínečná smlouva, podle níž Avram v podstatě neměl žádné zvláštní povinnosti. Nicméně Bůh si ve své nekonečné moudrosti vybral právě Avrama, změnil mu jméno na Avraham a slíbil mu, že mu dá zemi pro národ, jenž vzejde z jeho beder, požehnal mu a slíbil mu, že v jeho semeni dojdou požehnání všechny pronárody země. V průběhu dějin a pod Božím vedením se začala tato zaslíbení naplňovat. Slib nezněl, že se Avrahamovi potomci stanou velkým náboženstvím, ale že se stanou velkým národem.

Aby však Bůh udržel svůj lid oddělený od nezákonné modloslužby ostatních pronárodů, dal svému národu zvláštní ustanovení, nařízení a

pravidla, která pro nás slovně vyjádřil ve své Tóře. Zvyklosti a obyčeje, které plynou z Mošeho (Mojžíšova) zákoníku, byly navrženy tak, aby se uchovala odlišnost dětí Jisra'ele coby národa od všech ostatních pronárodů. Cílem v tomto případě nebyla jeho náboženská odlišnost.

Z toho lze vidět, že být Židem znamená příslušnost k národu a ne příslušnost k nějakému řízenému náboženství. Židé, tedy ti, co chválí Boha, mají mít osobní vztah se svým Stvořitelem, který si přál neustále přebývat uprostřed nich. Z Boha nepochází náboženství, ale vztah s ním! Takže, co se stane, když některý Žid uvěří v Ješuu coby svého Mesiáše? Stává se tím z něho křesťan? Obrátil se vůbec na jinou víru? Než si odpovíme, je nutné si uvědomit, že ani být křesťanem není totéž co příslušnost k nějakému náboženství. Označení „křesťan“ přece znamená „následovník Kristova učení“. Kristus neznamena nic jiného, než „Pomazaný“ neboli „Mesiáš“. Bůh ve své nekonečné moudrosti dopředu věděl, že Jisra'el sejde z cesty a že si nakonec vytvoří vlastní náboženství, jehož pomocí se pokusí zakrýt, že je opustila Boží ŠECHINA (doslova „přebývání“; viditelná přítomnost).

Jechezke'el (Ezechiel) {11:22} Tu zvedli cherubové křídla a kola se vznesla spolu s nimi a sláva Boha Izraele byla nahoře nad nimi. {11:23} Pak se Hospodinova sláva, která byla nad středem města, vznesla a stanula nad horou na východ od města. (Ekumenický překlad)

JECHEZKE'L (Ezechiel) zde popisuje Pánovu slávu, jak opouští Chrám a vzdaluje se z blízkosti svého lidu, jenž od něj odpadl. A o tom je celé farizejství (židovský náboženský směr), které se pokusilo nahradit šechinu, Boží slávu,

za pravidla, nařízení a člověkem vymyšlené zákony.

Ješu'a přišel proto, aby objasnil a ukázal, jaký vztah má mít člověk s Bohem. Přišel, aby člověka navrátil zpět k Bohu a Boží Duch mohl přebývat ne s nimi, ale přímo v nich. To je ta nová smlouva, o které hovoří Jirmejahu (Jeremiáš).

Jirmejahu (Jeremjáš) {31:31} Hle, přicházejí dny, je výrok Hospodinův, kdy uzavřu s domem izraelským i s domem judským novou smlouvu. {31:32} Ne takovou smlouvu, jakou jsem uzavřel s jejich otci v den, kdy jsem je uchopil za ruku, abych je vyvedl z egyptské země. Oni mou smlouvu porušili, ale já jsem zůstal jejich manželem, je výrok Hospodinův. {31:33} Toto je smlouva, kterou uzavřu s domem izraelským po oněch dnech, je výrok Hospodinův: Svůj zákon jim dám do nitra, vepíši jim jej do srdce. Budu jim Bohem a oni budou mým lidem. (Ekumenický překlad)

Ješu'a ustanovil tuto novou smlouvu tím, že nabídl oběma, jak těm z Židů, tak těm z ostatních národů, možnost, aby se smířili se svým Stvořitelem skrze smírčí oběť, kterou za nás přinesl on. Jelikož žádný člověk nemůže zaplatit za hřích jiného člověka, Ješu'a nebyl nikým jiným, než vtěleným Bohem. Bůh sám učinil zadost svému vlastnímu požadavku pro spravedlnost skrze smrt. Co se tedy stane poté, když nějaký Žid přijme Ješuu za svého Mesiáše? Vstoupí do plného osobního vztahu se svým Bohem, do takového vztahu, který s ním Bůh od počátku zamýšlel mít a který se podobá jeho vztahu s Avrahamem. Když se tedy osoba židovského původu stane následovníkem učení svého Mesiáše (křesťanem), zůstává i nadále Židem. Být Židem totiž znamená příslušnost k národu a ne náboženství.

Zdroj: <http://cmy.on.ca/what-is-messianic-judaism/>

Překlad: Jaldej ha-Derech, (na <http://www.derech.cz/> uveřejněno dne 2. 2. 2012)